

Natanael, Tolomeus son, talar

Predikan för 22 april 2001 – 1 sön e Påsk

Text: John 21:1-14

Herre Jesus, öppna mina läppar så skall min mun förkunna ditt lov. Herre Jesus, den Heliga Skrift ger mig litet tillfälle att tala. Ord som jag säger skrivs bara en gång, för att vara exakt. Jag är nästan förlorad ibland Jesu lärjungar. När barn gör upp en lista över de 12 lärjungarna i söndagsskolan eller en konfirmationsklass, börjar de självsäkert: Petrus, Jakob, Johannes, Andreas, Filippus, Tomas, Matteus, men de gör vanligtvis halt innan de kommer till mig, Natanael, Bartolomeus, dvs. Natanael, Tolomeus son.

Men, Herre Jesus, jag har mycket att säga till dem, därför att jag kände dig från din offentliga gärnings början. Jag kommer ihåg den första gången när vi träffades. Det hände två dagar efter det att Johannes Döparen döpte dig. Min vän Filippus sprang till mig. Han var mycket upprörd. "Den som Mose har skrivit om i lagen och som profeterna har skrivit om, honom har vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret!"

Jag kommer ihåg hur förbryllad och perplex jag var. "Nasaret? Kan något gott komma från Nasaret?" Människor kritiserar mig på grund av denna anmärkning, men den är inte som det låter. Den kom från ett uppriktigt hjärta. Jag kände Skriften väl och hade läst den sedan jag var ung. Jag visste att i Skriften säger Mika: Men du, Betlehem Efrata, som är så liten bland Juda tusenden, från dig skall det åt mig komma en som skall härska i Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar (Mika 5:2). Jag visste att Bibeln är sann och att Messias måste uppfylla Skriftens varje profetia efter bokstaven. Jag hade goda skäl till att vara skeptisk. Messias skall födas i Betlehem. Hur kunde en man från Nasaret vara den som Mose och profeterna hade skrivit om?

Filippus sökte inte gräl med mig. Han inbjöd enkelt. "Kom och se!" sa han. Han var mycket upprörd och helt uppriktig. Du använde honom, Herre, för att dra mig till dig. Sedan, Herre, tystade du ner snabbt min skepsis. "Innan Filippus kallade på dig, såg jag dig där du var under fikonsträdet," sa du. Något hände under detta fikonsträd. Det var något privat och personligt mellan mig och Gud. Men du hörde det. Du hade känt mig där. "Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung." Det faktum att du kände mig under fikonsträdet tog bort allt tvivel från mitt sinne. Från och med då följde jag dig.

Herre, du kallade mig till dig genom Filippus. Sedan övertygade du mig och fick mig att tro. Om jag hade tillfället skulle jag säga till alla kristna att du fungerar på detta sätt. Du fortsätter att dra människor till dig genom dina efterföljare. De är dina budbärare som säger: "Kom och se."

Jag skulle vilja att människor också förstår att Filippus inte sa: "Jag har en stark KÄNSLA att Jesus är särskild." Nej, Filippus grundade sitt vittnesbörd på Bibeln. Han sa: "Jesus passar den kommande Messias beskrivning som Mose och Gamla testamentets profeter gav oss. Det är orsaken till att jag uppmuntrar alla tidernas människor att bättre lära sig Bibeln, eftersom du kommer till dem genom Bibeln. Bibeln är ditt verktyg, och du stöder den med din kraft. Jag uppmuntrar dem att lyssna uppmärksamt på söndagspredikningarna. Jag uppmuntrar människorna, Herre, att delta i söndagens Bibelklasser. Jag vädjar till dem att sätta av tiden för personlig Bibelläsning, kanske tio eller femton minuter varje dag för att läsa Nya testamentet och Gamla testamentets viktiga böcker som Psaltaren och Ordspråksboken.

Även om jag hade följt dig under tre år, Herre, försvann min tro när det kom till kritan. Tillsammans med de andra övergav jag dig i trädgården på Skärtorsdagen och höll distans på Långfredagen. Jag som de andra gav upp hoppet när du dog och begravdes.

Jag visste att en död Frälsare inte kan hjälpa oss, därför att en död Frälsare inte ens kan hjälpa sig själv. Om du, Jesus, hade fortsatt att vara död, sedan, trots alla goda gärningar som du hade gjort, slutade du som ett offer för Satans störste vapen. Men du förblev inte död. Du uppstod på Påskdagen, och vi ändrade vår gudstjänstdag för att fira minnet av Påsken varje vecka. Vi satte av varje söndag för att fira din påskseger. Jag skulle vilja tala om för människor, Herre Jesus, att jag också är ögonvittne till din återuppståndelse. Jag vill att hela världen vet att du uppstod från de döda och nu lever!

Jag var i det övre rummet på Påskdagens kväll när du uppenbarade dig för oss lärjungar. Jag var där en vecka senare när du kom igen. Du uppstod ur graven. Det finns inget tvivel om det. Och jag är beredd att dö om det är nödvändigt i stället för att ta tillbaka mitt vittnesbörd.

En av dina uppenbarelser efter Påsken betydde mest för mig när jag bar evangeliet till Indien och när jag reste med det genom Nord Afrika. Denna uppenbarelse var den när du uppenbarade sig för oss sju vid Tiberias sjö. Då försäkrade du mig, Natanael Bartolomeus, och de andra att du alltid skall sörja för oss vart helst vi for och vilka svårigheter vi än mötte. .

Efter det att du uppenbarade dig två gånger i Jerusalem, gjorde vi vad du hade begärt. Vi hade rest tillbaka till Galiléen och väntat på dina nästa anvisningar. Det var en tid fylld med blandade känslor. Vi visste att vi hade något viktigt att tala om för världen, men vi var oklara över precis vad det var. Och vi var rädda för att riskera halsen.

En dag medan vi väntade, föreslog Petrus att vi skulle gå och fiska. Det lät som en bra idé. På denna tid trodde faktiskt vi alla att vi kanske borde börja fiska igen som vårt yrke. Men jag säger att, om vi behövde försörja oss med turen som vi hade denna natt, skulle vi ha svultit. Vi visste var och när man bör fiska, men på hela natten fick vi ingenting.

Tidigt på morgonen stod du på stranden, men vi visste inte att det var du. "Kasta ut nätet på högra sidan om båten, så skall ni få," sa du. Jag vet inte varför vi gjorde det, men vi kastade ut nätet. När vi gjorde det, fångade vi många fiskar, och vi orkade inte dra upp nätet för all fisken. Vi drog nätet bakom båten och upp på stranden. Senare när vi räknade dem, upptäckte vi att vi hade etthundrafemtio tre stora fiskar. Det var en enorm fångst, men

fast de var så många gick nätet inte sönder. Vi var alla överens om att vi bara kunde komma ihåg en gång när vi hade sett sådan fångst. Herre, du vet när det hände. Ungefär tre år tidigare när du gjorde ett liknande under och sedan kallade oss att lämna våra båtar och följa dig. "Så skall jag göra er till människofiskare," sa du.

Jo, när vi till slut hade dragit in nätet, upptäckte vi att du hade en glödhög och du hade redan berett fisk och bröd för oss att äta. Du tog brödet och fiskarna och gav åt var och en av oss.

En gång till hade du visat oss, Herre, att du inte behöver oss. Men vi behöver säkert dig! Vår hemska otur vid fisket påminde oss om dina ord: "Utan mig kan ni ingenting göra." Maten som var beredd för oss att äta påminde oss om dina ord: "Gör er därför inte bekymmer och fråga inte: Vad skall vi äta? eller: Vad skall vi dricka? eller: Vad skall vi klä oss med?" Du behöver inte oss, men vi behöver dig.

När vi satte oss ner för att äta, kom jag ihåg dagen i öknen när du mättade 5.000 med fem bröd och två fiskar – en pojkes lunch. Du visade din allsmåktiga makt. Du visade oss hur dåraktiga vi är om vi bekymrar oss om mat eller kläder eller kroppsliga nödvändighetsartiklar. "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också," lovade du.

När du bröt brödet och fiskarna för oss, kom jag ihåg hur du gav oss din kropp och ditt blod vid den sista påskalammsmåltiden. Där gav du oss förlåtelse och visade oss hur dumma vi är om vi bekymrar oss om synden, döden och Helvetet. "Var vid gott mod, mitt barn. Dina synder är förlåtna," sa du.

Där vid Tiberias sjö påminde du oss igen om att du hade uppstått. "Ty jag lever, och ni kommer att leva," lovade du. Och du visade oss att du uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull. På grund av ditt fullkomliga liv, ditt oskyldiga lidande och din plågsamma död, förklaras vi "rättfärdiga" av Gud. Evt liv väntar på oss.

Mina vänner, vad Jesus begärde att vi sju skulle göra vid Tiberias sjö verkade vara dåraktig. Vi var trötta och besvikna på grund av vårt misslyckade fiskande hela natten. Allt som vi ville göra var att packa ihop våra nät och gå hem. Ingen hade lust med att fiska mer. Dessutom var tiden fel. Natten var bästa tiden att fiska. Vad tjänar det till att fiska nu? Varför skulle vi bry oss om det nu när morgonen hade kommit? Och varför på högra sidan om båten? Som om det var av betydelse. Dessutom hade vi fiskat på högra sidan lika ofta som på vänstra sidan under natten. Men vi trodde på Jesus och gjorde vad han begärde. Och se vad han gjorde för oss!

Jesus ville lära oss att lyda hans ord och lita på hans omsorg.

Jesus har också anvisningar för er. Ni tror kanske att de inte är förnuftiga. Ni frågar er kanske vad tjänar det till att följa dem. Jesus säger: "Predika evangelium för hela skapelsen... Vänj den unge vid den väg han bör vandra.... Ära HERREN med dina ägodelar och ge honom det första av all din gröda.... Låt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.... Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra (mat, kläder) också." Jag, Natanael, Tolomeus son, försäkrar er att Jesus lever idag, och han fortsätter att välsigna dem som följer honom.